

Oplevelsen, der slår dem alle

Sara Jørgensen, gartner i New Zealand

”Kære Dagbog. Hold da op! Jeg har været i New Zealand i en lille uge, og aldrig før har jeg oplevet så meget på så kort tid. For en uge siden havde jeg tykke trøjer og støvler på, og i dag sidder jeg med shorts og bare tæer på min helt egen terrasse foran mit nye hjem. Jeg har været ude at lære at køre i venstre side af vejen, og i morgen køber jeg en bil. Jeg har åbnet en bankkonto og handlet ind i et supermarked, der ligner noget fra en amerikansk film. Jeg har været på arbejde på min nye læreplads, og jeg er øm i hele min krop. Jeg har mødt nye mennesker fra mange forskellige kulturer, og jeg navigerer rundt i alle disse nye personligheder, det bedste jeg har lært.”

Sådan står der skrevet på den første side i den dagbog, jeg skrev under mit udlandsophold i New Zealand. Et ophold og en oplevelse, jeg stadig fordøjer her fem måneder efter, jeg er tilbage i Danmark. Jeg har samlet erfaringer, jeg ikke kan forestille mig at være foruden i dag. Min horisont er blevet bredere, både fagligt og personligt, og jeg vil her prøve at gengive bare en brøkdel af det, jeg har oplevet.

Min hverdag strukturerede nærmest sig selv. Jeg arbejdede 40 timer om ugen eksklusiv selvbetalt frokostpause og havde en halv time i bil hver vej. Hurtigt fandt jeg ud af, at jeg skulle have nogle gode rutiner ift. indkøb, madlavning og sengetider. Det var simpelthen en nødvendighed, fordi det var så sparsomt med energi efter en endt arbejdsdag. Da jeg efter lidt tid havde vænnet mig til mit nye arbejde, fik jeg også overskud til at gå ture i mit smukke lokalområde og tid til at lære at surfe.

I mine weekender tog jeg på små ture rundt på Nordøen.

Synlig forskel på ledelse og medarbejdere

I starten var arbejdet ikke en dans på roser. Det var benhårdt arbejde og ikke megen slinger i valsen. Arbejdskulturen var anderledes end i Danmark med en ledelsesstruktur, hvor der er få personer i toppen, der bærer alt ansvaret, mens resten er hænder og muskler. Mine kollegaer var mestendels midaldrende, ufaglærte mennesker med forskellige kulturelle og sociale baggrunde.

Jeg kom til at holde af dem hver og en. I frokostpausen skiftede jeg mellem at sidde ovenpå i den rene frokoststue sammen med ’managerne’ og nedenunder mellem jord og potter i gamle lænestole sammen med de ansatte. Kontrasterne var til at få øje på.

Tharfield Nursery, hvor jeg var i lære, er opdelt i tre afdelinger: Formeringsteamet, produktionsholdet og forsendelsesteamet. Jeg arbejdede i formeringsteamet, hvor vi lavede alt, der havde med opstart af kulturer at gøre.

I de første måneder fra november til februar (sommeren i New Zealand) var der fokus på produktion af blåbærplanter. Vi formerede hovedsageligt ved stiklingeformering af plantemateriale. Vi selvhøstede i vores moderplantekvarterer hver mandag. Jeg fik hurtigt ind under huden, hvordan man skal klippe for at lave den bedste stikling på kortest tid. Enkelte sorter formerede vi ved vævskulturer, som var et finere arbejde med nøjere overvågning ift. temperatur og vanding efterfølgende.

Arbejdet med avokado var det bedste

Udover blåbær formerede vi på mange andre, flerårige frugttræer og bærbuske, kendte som ukendte. Stiklingeformering blev brugt ved bl.a. kaffe, citron, vindruer, granatæble, macadamianødder og mange andre. Ander planter formerede vi ved frø. Det var bl.a. papaya, peanuts og fejoa. Midt på sommeren havde vi to uger, hvor vi udelukkende producerede jordbærplanter fra lange udløbere, der hang ned fra bånd med moderplanter under loftet i et af væksthuse. Jeg kom igennem mange måder at formere på mange forskellige planter. Nogle kulturer blev stukket eller sået i en særligt designet jordblanding, mens andre kunne klare sig fint i en standardblanding.

En opgave, jeg blev glad for, var det arbejde, der havde med produktionen af avokadoplanter at gøre. Lige som med alt andet havde vi selv et moderplantekvarter, som vi hentede pode-materiale fra. I nogle perioder løb vi tør og kørte derfor et lille hold afsted ud til en plantage for at høste mere materiale. Vi skulle med den tidligste færge ud til en ø, hvor plantagen lå, og jeg har på de ture set nogle af mit livs smukkeste solopgange. Når materialet var høstet, blev det klippet til og fik en anti-svampebehandling og derefter pakket ind i fugtigt avispapir og lagt på køl. Herefter kunne der podes med det i op til tre dage.

Jeg var heldig at blive oplært til at pode i den travleste periode. Teknikken var kopulation med V-snit, og jeg endte med at pode 400-500 avokadoplanter. I ugerne efter podning var der et kæmpe arbejde med at fjerne rodskud på de mange tusinde avokadoplaner. Med tiden fik jeg også lov til at køre traktoren, når der skulle flyttes paller, og lov til at køre den store firmabil med trailer, når der skulle transporteres materialer mellem virksomhedens to ejendomme.

Glæden ved de hårde opgaver, når de er løst

Hen over julen holdt jeg to ugers sommerferie, og før jeg rejste hjem, havde jeg yderligere to ugers ferie. Begge ferier brugte jeg på at rejse til Sydøen. Jeg har set noget helt fantastisk natur og oplevet både udfordringer og succeser ved at rejse alene. Jeg holdt nytår med backpackere i landets hovedstad Wellington, jeg har paraglidet i Queenstown, sejlet i kajak i Milford Sound og set en rigtig Mauri-rugbykamp. Jeg har mødt andre unge fra hele verden, der også var på udveksling. Og jeg har kørt rundt i min egen lille bil og taget ansvar for det hele selv. Nogle dage var det uoverskueligt, og andre dage følte jeg mig utroligt stærk og selvstændig.

Jeg er glad for, at jeg valgte New Zealand. Det er en spændende og sammensat kultur, fordi landet er så relativt nyt. De har en storslået natur og et meget varmt og imødekommende folkefærd. Jeg har mødt nogle mennesker, jeg ikke kommer til glemme igen. Da jeg kom hjem, havde jeg rigtig meget med i rygsækken både fagligt og personligt. Først og fremmest har jeg lært noget om hårdt arbejde og glæden ved at løse en opgave, selvom den er både lang, hård og til tider kedelig.

Jeg har lært en masse nye planter at kende, og jeg har lært hvordan en produktion i New Zealand fungerer. Jeg har fået venner, jeg hverken deler sprog eller kultur med og mødt mennesker, hvis historie på ingen måde minder om min. Jeg har oplevet mig selv som et selvstændigt menneske og lært meget om både mine styrker og svagheder. Jeg er dybt taknemmelig for det hele.